

tõine, enge mõni sulutap Jumala sõnna tõstatse waimoga, mõni waljo kelega, mõni püuwrap kalle sõant pima nink õliga pehmendada, mõni raudwassaraga põrrutada, — siiski om kigil üts sesama poohi al, kelle pääl neisja saiswa: Jesus Kristus täamba nink hommen nink iggawetses ajas. Sesama poohja päle omma ka kuik juttuse siin ramatun kinnitetu, üts usk, üts arm, üts lotus käüp neist kigist läbbi, nink ütteainustke ei olle neide Sean, mes mitte es peas fölbama parrandamises nink juhhatumises õigusen nink pühhausen läbbi Jesuse Kristuse meije Õnnistegiija. Kahjo, et meije Tartu, nink Wõrromaal särast juttusera- matut ei olle! Ramato hind om 1 rubla hõbb.

14) Ma-ilm ja mõnda mis seal sees leida on. Tullosaks ja üppetlikkuks aeawiteks Marahwale. Eesimene and. 13 pildiga. Maksab 15 Kop. hõbb. Tartus 1849. H. Laakmanni kirjade ja sulloga trükkitud. Teine and. 15 pildikujjoga. Kolmas and. 11 pildikujjoga. Neljas and. 16 pildikuj- joga. Wies and. 13 pildikujjoga. (Eggauts and mas- sap 15 Kop. hõbb.)

Se ramat om se tarbis kirjutetu, et marahwas oppust saas loodaajust ma pääl nink taiwa küllan nink mitmasugutust ajsust, mes inemiste tarkuse läbbi ma pääl omma sündinu nink wäljamötteldu. Kel armomeel om meije armsa marahwa wahta, sel om halle nähta, et ka ne kige tar- gemba marahwa seast, sea lomust terrava nink mõistliko omma, ni mitmin ajsun kigist mu rahwa seltust teedmise nink tundmisse polest ni wäga omma pârrajânu, et töise rahwa wäikekõlitsa targemb om. kui meije marahwa tâw- weline mees. Se rumalus nink tundmisse pudus tullep- fest, et marahwa-kolin muud oppust ei anta, kui ennege Jumala sõna luggemist nink laulmist. Saap lats kolist wallale, sis wöttap maja: nink pöölo-tö tedda kinni nink peap tedda ahhilan, seni kui ta mulda lät. Gest et ta norelt ei olle opnu ilmliko ajsu tähhele pandma nink neide poohja kätte sama, sepärrast jääp teina mõistus ötskui

suikma nink sesama kollis Jumala ande ei olle teinal sugukuke abbis, oma eggapäiwast töödke targembide sääda nink tallitada, kui essa nink essaessa omma säädnui nink tallitanu. Ta ellap ni kui üts idlojus üttest pâiwast töise, sepärrast jääp teina ka ni rumalas, kui idlojus, nink jääp su ammule saisma ehet rapputap uskmata pääd, kui saksa koli- pois teinale juttustap, mes ta kolin om opnu taiwa tâh- tist, wõerama ellajist, funstlikust tööst, ni kui aurowansrist nink muist sâratsist ajsust. Kui ta ka tahhas hâ melega tarkust otsi, ta ei sa kostkipoolt oppust. Kolutu saksa mees, ke oma seltsi rahwa Sean ellap, kulep siin nink sâal üttest nink töifest ajsast kõnelewat, nink kašwatap jo se läbbi oma tundmisi, ehet ta loep sâratsid ramatid, mea nisuggut- sist ajsust oppust nink selletust andva. Ent kui ma-mees ka pâssepe mõnikord omissast tööst wallale nink lähbâp külla ehet körzi; mes ta sâal kulep muud, kui tûbja jutto, kellest keake weel ei olle suurt tarkust kätte sanu! Maksli ramatiid trükkitas ka jo mitmasti rahwa põlwest nink wõip neid peake linast oddawalt saiha; ent seni ajani ei olle palju muid ramatid wâljatulnu kui ennege sâratsid, mea Jumala sõna oppust andva, ent ilmlikust ajsust sõnnake ei lausu. Ent siin pakup nüüd üts marahwast armaetaja saks sârast ramatut, mes tallorahwale teedmist, oppust nink selletust annap kigist sâratsist ma-ilma ajsust, mes waja om teda sellete, ke oma mõistust Jumala tahtmise pârra tah- bap pruki. Gest ramatust ei olle seni ajani enamb wâlia tulnu, kui wiis andet ehet jaggo, eggauts ande kige wâh- hembalt nelli poognat ehet 52 suri ehet sâratsid lebhækülge, mea wâljatuslewa, kui poognat weel töisskörda fokkomurtas. Ramatoskirjutaja tunnistap essi wijendama ande pârrametse lebbe külje pääl, et ta jättap nüüd ajsa fullemise päle saisma. Meije sõvwome kigest sõamest, et se fullemise aig rutto ärralõppes, nink sesama Jumalast wäga kassi andidega önnistetu ramatoskirjutaja pea jâlle oma tööd üles- wõttas nink selsamal wîsil kui seni ajani sedda eddest ajas. Gest mes teina eitekannap, mõistap teina rahwale ni tâw-